

Հովհաննես Թումանյան

Ի՛նչպես սրտալի, ի՛նչպես կաթոզին...

Ի՛նչպես սրտալի, ի՛նչպես կաթոզին
Սիրեցի նորա հասակը նոճի,
Հայացքը հպարտ, շրթունքը նրբին...
Ի՛նչպես սիրեցի, ո՛րքան տանջվեցի:

Բայց, ա՛խ, դավեցին շուրթերն իմ սիրած,
Ժպտացին աչքերն այնպե՛ս նենգավոր...
Եվ գեղն երկնային արդեն վաճառված,
Եվ եղծված, պղծված թովչանքը բոլոր:

Ա՛խ, ինչո՞ւ, ինչո՞ւ անշունչ, կենսագուրկ,

Շուրթերը կարկամ, աչքերը անթարթ
Մի անդրի չէր նա, քարեղեն մի կուռք,
Անվերջ գեղեցիկ, հավիտյան հպարտ...

1900